

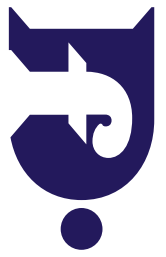
Fate/ Fear/ Family

**Mama,
Just killed a man
Put a gun against his head
Pulled my trigger
Now he's dead**

Fate/ Fear/ Family

Mama, just killed a man - Episode 1

Het verhaal

Waarom draaien zoveel films, series, theaterteksten, boeken en liedjes rond moord en doodslag? Het is een thema dat doet gruwen en aantrekt. Ook bij de spelers en regisseurs van De Figuranten maakt het veel los. Moord roept niet alleen de whodunit-vraag op, maar ook nog duizend andere vragen. De Figuranten gingen met het thema aan de slag onder de titel: **Mama, Just Killed A Man**.

Deze eerste episode, **Fate/Fear/Family** is een theateraal drieluik. Elk onderdeel vertrekt vanuit een andere vraag. De onderdelen zijn ook apart te boeken.

FATE

Zal de moord zich oneindig herhalen?

De figuren in FATE vormen een keten van moord en doodslag. Met bloed, intens spel en filmische beelden.

FEAR

Moet ik vermoord worden om aandacht te krijgen?

In FEAR vormen video en tekst een perfecte aanvulling op elkaar. Een ode aan de kleine dingen van het leven.

FAMILY

Is moord de gedroomde ontsnapping aan de banaliteit?

FAMILY is een ritmische tekstvoorstelling die de mogelijkheid van de moord benadert met humor en lichtheid.

Spel

Cathy, Patricia, Brecht,
Laura, Geoffrey, Arnaud,
Sofie, Marinka, Tim, Sylvie,
Jeffrey, Dave, Raf, Luc, Emily,
Christine, Bart, Filip, Tine,
Ronita, Fancia

Script & regie

Annelore Smits,
Hein Mortier,
Tuur Uyttenhove

Kostuums

Barbara De Laere

Duur

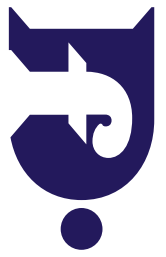
Fate: 35 minuten

Fear: 20 minuten

Family: 30 minuten

Fate/ Fear/ Familv

UIT FATE

Kain:

ik ben misschien wel de eerste
maar zeker niet de laatste
ik ben de oudste (hier)
2700 jaar oud
2700 jaar

niet mis

de stenen zijn anders
de muren zijn anders
de huizen zijn anders
de straten zijn anders
de steden zijn anders

ja, we kunnen naar de maan
dat is anders

maar

de ogen van de mensen zijn niet anders
het hart van de mensen is niet anders
de kop van de mensen is niet anders
het denken van de mensen is niet anders
de handen van de mensen zijn niet anders

ze slaan en ze zalven

het zand kleurt nog steeds donker rood
meer of minder rood
dat weet ik niet
maar rood genoeg

UIT FAMILY

Een vrouw:

Als het Aardse bestaan je keurig in slaap wiegt,
als je treurt met correct afgemeten tranen en je
huilbuien voldoen aan de gemiddelde duur,
als je je benen altijd glad scheert en je je wenk-
brauwen epileert,
als je altijd netjes excuseer zegt en je dankbaarheid
toont aan wie dat van je verwacht,
als je altijd biologisch eet en je 's avonds op tijd
onder de lakens kruipt want morgen is het weer
vroeg dag,
als je eigen levensritme je doet geeuwen en je je
afvraagt of er nog iets op Netflix is zodat je niet met
je partner moet praten,
als je van je kinderen houdt, van allemaal exact
evenveel,
als je voldoende beweegt en minstens zeven sociale
contacten per dag hebt,

dan is het fijn te weten

dat je weg kan.

Dat je te allen tijde kan ontsnappen. Hoe kan je ont-
snappen?

Je kan ontsnappen door iets of iemand anders te
worden. Door radicaal iemand anders te worden.

Niet meer: miss Tiptop.

Maar: De massamoordenaar.

De moedermoordenaar.

De kindermoordenaar.

De Figuranten: een portret

1. Brood

Als één van onze spelers ons atelier binnenkomt en zegt ik heb honger, schuilt daaronder maar al te vaak een vraag om hulp. Letterlijk: Help, ik heb niet genoeg geld om eten te kopen.

2. Alleen zijn

Ruim de helft van onze spelers zijn alleen en leven in isolement. In ons atelier leren ze anderen kennen, leren ze samenwerken, delen ze bevindingen en emoties. De spelers zeggen vaak dat de DF hun familie zijn, een van de weinige lijnen naar de buitenwereld.

3. Verbeelding

We komen meerdere keren per week samen, de laatste weken voor de première dagelijks. Het eerste halfuurtje drinken we koffie, eten een boterham of een chocoladewafel, we praten, we vragen hoe is't, ca va en alles goed, we luisteren ... en dan begint het: we verlaten de koffiehoeke en starten de repetitie! Hier begint het werk van DF, hier beginnen de podiumkunsten, hier gaan de theaterspots aan, hier maken we de sprong naar de verbeelding, hier nemen onze regisseurs de leiding, ... Eerst opwarmen en de wereld buiten vergeten. Zo maken we de transformatie van individu met vaak een zware rugzak van miserie, naar performer, naar acteur, naar speler, naar schrijver, naar de wereld van verbeelding.

Fate / Fear / Family

4. Tekst

Om tot spelen en theater te komen moeten we dus weg van de koffiehoeck, naar de balletvloer! En dan waarover te praten? Als we het gesprek niet sturen, is de biografie dominant. Onze werkwijze bestaat er daarom in teksten op tafel te leggen, vanuit die tekst betekenis te zoeken, improvisaties en spelopdrachten verzinnen ... en zo ontstaat er in co-creatie een dialoog rond tekst, rond een concept, rond een foto, een beeldend werk,...

Daar hebben we met DF een sterke traditie in opgebouwd, met onder andere:

Lavinia's verdriet (naar Mourning Becomes Electra van Eugene O'Neill)

Het proces Ann Cael (naar Het Proces van Franz Kafka)

Karamazov (naar De Gebroeders Karamazov van Fjodor Dostojewski)

Natte Sneeuw (naar Hamlet van William Shakespeare)

Lost Paradise (naar De Kersentuin van Anton Tjechow)

Club Müller (naar het oeuvre van Heiner Müller)

TransHuman (nieuwe originele tekst van Paul Pourveur geschreven voor DF)

Cassandra, de wereld staat in brand en ik zit in bad

(nieuwe tekst van Annelore Smits)

Beautiful Monster (naar Faust van Goethe)

Fate / Fear / Familv

**Om het schrijven zijn toekomst terug te geven,
moeten we de mythe van het schrijven omkeren: de
geboorte van de lezer moet worden betaald met de
dood van de auteur.**

Roland Barthes

Wie schrijft moet zwijgen, lezen we in de inleiding op de verzamelde essays van Roland Barthes (Jürgen Pieters). Met zijn tekst geeft de schrijver de lezer het laatste woord. De schrijver schrijft zichzelf weg en roept de lezer op om op zijn beurt een tekst te maken waarin het laatste woord opnieuw wordt doorgegeven.

Zo geeft de theaterauteur zijn script door aan de regisseur en hij zwijgt. De regisseur geeft zijn regie door aan de acteurs en hij zwijgt. Tijdens de voorstelling geven de acteurs op hun beurt hun spel door aan het publiek en zwijgen als het doek valt. Zo krijgt het publiek het laatste woord en geeft op hun beurt het verhaal weer door en zwijgt. En dat is elegante hoop!

Boeken?

Contacteer Annelore Smits

annelore@defiguranten.be

+32 (0) 485 57 12 23

met de steun van: **Vlaanderen**
verbeelding werkt